



Adilə HACILI

*BDU-nun filologiya fakültəsinin
ikinci kurs tələbəsi*

Mari

hekayə

- Bağışlaya bilərsən?
- Necə?!
- Hə, onu mən səndən soruşacaqdım, necə bağışlaya bilərsən?
- Axı nəyi, kimi?
- Yəni bu qədər tez unudun?!
- Hə, sən onu deyirsən... Bilirsən, bir gün mən evdə oturmuşdum, heç kim də yox idi. Hava o qədər isti idi ki, ürəyim heç nə istəmirdi. Hətta bir anlıq mənə elə gəlmişdi ki, həmin an bir canı gəlsə, mənə öldürüb evimi qarət etmək istəsə, mənə həmin əzablı dəqiqələrdən qurtardığına görə ona o biri dünyadan çox sağ ol deyəcəyəm.

Hava getdikcə qaranlıqlaşdığından evə düşən zəif günəş işığını yavaş-yavaş zülmət

əvəzləməyə başlayırdı. Yorğun və həvəssiz olmağıma baxmayaraq, qalxıb çarpayımın yanındakı gecə lampasını yandırdım. İndi ora baxma, Mari, o gündən sonra lampanı da ona hədiyyə verdim. Düzdür, mənim ondan çox xoşum gələrdi, qəhvəyi rəngdə, zərif, qara naxışları... gecələr ona baxıb yatardım. Amma nə olsun, qurban olsun onun mənə sevən qara gözlərinə milyon dənə elə lampaya baxıb yatdığım gecə...

- Səni sevən?

- Hə. Yoxsa sən də inanmırsan? Yəqin, sən də başqalarından eşitmişən, ona görə inanmırsan belə olduğuna. Hə, o gecə həm də elə istəyirdim ki, yanımda kimsə olsun, sabaha qədər danışaq, bütün gözəl və pis şeylərdən, lazımlı, lazımsız nə varsa, ondan... Həm də, həm də elə hiss edirdim ki, neçə ildən sonra sükutumu pozub danışmağa qərar verdiklərimdən həmsöhbətim o qədər təsirlənəcək ki, mənə aşiq olacaq. Eh, sən haradan biləsən, Mari, sənə nə zamansa aşiq olublar?!

- Hə, mənə, hə...

- Olmayıblar. Əgər o bütün gün yanından aralanmayan, hətta indi bizi qarının arxasında dinləyən evləndiyin adamı deyirsənsə, onu deyirsənsə... heç xəbərin varmı ki, o sənə?! Bunun indi bir önəmi yoxdur..

Hava get-gedə qaranlıqlaşdıqca birdən qarının dəstəyindən kiminsə tutduğunu hiss etdim. Yuxulu olduğumdan gözlərimi geniş açmağa çalışsam da, yenə bağlanırdı. Amma qarının dəstəyini, doğrudan da, kimsə tutmuşdu, bilirdim ki, kimsə qarını açmaq üçün elə hey əlləşirdi. Elə bilirsən, qorxdum, Mari? Hə, düzdür, əvvəl necə qorxdumsa, yerimdən daha da möhkəm yapışdım. Elə bu zaman bayaqdan ağıma gələnlərin hamısını yenidən xatırladım - sanki düz çıxırdı, ən azından gələnin hansısa canı olduğu bəlli idi; sonra biz söhbət edəcəkdik, o, mənə aşiq olacaqdı.

Bu fikir birdən-birə özümə o qədər hiyləgər gəldi ki, qəflətən ona yazığım gəldi, istədim, elə tez ayağa qalxım, içəri girən kimi onu öldürüm. Axı mən onun bu sevgisinə layiq deyildim. O, mənəmlə danışmağa gəlib, bilib ki, təkəm, mən isə bayaqdan burada plan quru-

ram. Necə də dəhşətlidir.. Nəhayət, o, içəri daxil ola bildi və bu bir anlıq olduğu üçün mən ancaq onun kölgəsini görə bildim: "İlahi, o ki, o ki... Necə yaraşlıq idi!" Hə, əzizim, sən məndən soruşa bilərsən ki, bunu kölgədən necə bildim. Axı bəzi şeyləri bilməyə gərək yoxdur, onları gərək hiss edəsən ki, şərdir, qorxuludur, əzablıdır, çirkindir, yoxsa onun kimi mərhəmətli, rəhmdil və yaraşlıqdır.. Sonra onun nə zaman məni görüb yanıma gələcəyini gözləməyə başladım. Nədənsə o mənim yanıma bir qədər gec gəldi. Hətta, inan, Mari, o, o biri otaqları ələk-vələk edərkən mən bir az mürgüləmişəm də. Gözlərimi açanda bir neçə addım uzaqlıqda bir cüt gözün mənə zilləndiyini gördüm. Elə bu vaxt o, geriye doğru yeriməyə başladı, təsadüfən əli divardakı işığa dəydi və budur, Mari, o necə də yaraşlıq idi. Sənə danışmayacağam, yox, sən ona aşıq ola bilərsən, hətta o ərinin mənfur baxışlı, ağzını büzüb danışan üzünə bir də baxmazsan. Əsəbiləşmə, Mari, əsəbiləşmə. Bilirsən, bəlkə, sənə maraqlı gələr ki, o niyə üzüaçıq gəlmişdi. Məncə, o bilirdi, hətta o qədər əmin idi ki, onu görənlər hamısı yerində donub qala bilər, hətta ürəyi gedə bilər və o, ev sahibini öldürmək əzabından qurtular. O bunu bilirdi... Həmin gecə mənə heç nə olmadı, Mari. Onu görəndə o qədər güldüm ki...

Sevincdən, Mari, sevincdən... Sən hər gecə ərinə yox, bircə gecə onu görsən, sevinmək nədir, göylərə, havalara uçarsan, Mari, eh...

- Salam, xoş gəlmisiniz, cənab. Buyurun, gəlin, əyləşin. Əlinizdəkiləri qoyun elə qarının ağzında, gedəndə götürüb apararsınız.

Mari, o an, o an o mənə elə baxdı ki, ömrümdə o qədər peşman olmamışdım. İncimişdi məndən, axı ona necə "gedəndə götürüb apararsınız" dedim, "gedəndə", necə yəni "gedəndə?!", niyə getsin axı... Bilirsən, o elə bil mənim onu anladığımı duydu, gülümsədi. Necə də mərhəmətli idi, aman, Allah!.. Mari, utanıram, amma mən onu öpmək istədim. Ona doğru elə sürətlə getdim ki, az qala yıxılacaqdım.

Sonra, sonra nə oldu, bilirsən?! Bilirsən, sonra nə oldu?! Nə olar, nə olar, mənə də

danış, axı o da, yəqin, məndən sizə danışıb. Mən xatırlamıram, Mari, xatırlamıram...

Bəzən həyatda önəmi olmur, əsl olan nədir, görəsən, baş verənlər həqiqi gerçəklikdirmi, bütün bu olanlar doğrudurmu?! Önəmi olmur, Mari, önəmi olmur...

Sən nə istəsən, o da olur; sən mərhəmət görsən, o, əlini tuta bilər; sən qorxu görsən, o qaça bilər; sən inam görsən, o, yanında qala bilər; sən fırtına görsən, həmin an burulğanda taparsan özünü. Mari, bəzən bu həyatda onun istədikləri yox, sən istədiklərin olur. Bu anların hansı zamana təsadüf etdiyini, təəssüf ki, heç kim bilmir. Amma sən həmişə hər anını o an kimi yaşa. Çünki bəzən həyatda onların istədikləri yox, sən istədiklərin olur...

- Mari, Mari, bəsdir bu güzgüylə danışdın. Bax, hamı həyətdədir, sən niyə buradasan?!

- Bilirsiniz, doktor, bu güzgü... Bilirsiniz, doktor, bəzən həyatda onların istədikləri yox, sən istədiklərin olur, bu güzgüdəki istədiklərin...

